

Arrest

nr. 292 365 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.06.2021, geactualiseerd op 05.01.2022, werd ingediend door :

A., S. [...]

nationaliteit: Afghanistan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste VIB werd ingediend op 31.08.2015 en werd afgesloten op 19.10.2017 met een een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Zijn tweede VIB werd ingediend op 09.05.2018 en afgesloten op 26.02.2019 met een een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de RVV. Zijn derde VIB werd ingediend op 18.09.2022 en afgesloten met een nietontvankelijke beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 03.11.2020. De duur van de procedure – namelijk respectievelijk iets meer dan 2 jaar en 1 maand; iets meer dan 9 maanden; en iets minder dan 2 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Afghanistan en dat hij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Islamabad, Pakistan maar dat hij niet over de nodige documenten beschikt om naar Pakistan te reizen en hij er niet over een verblijfsvergunning zou beschikken. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Pakistan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet gerechtigd is op verblijf in Pakistan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Afghaanse onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Islamabad, Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Pakistan geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient er opgemerkt te worden dat betrokkene aanhaalt dat er ten stelligste wordt afgeraden om naar Pakistan te reizen, maar dat de link waarnaar betrokkene verwijst echter niet blijkt te werken waardoor dit niet geverifieerd kan worden. Betrokkene dient zich te wenden tot de Belgische diplomatieke post te Islamabad. Hij toont niet aan dat de veiligheidssituatie in Islamabad dusdanig gevaarlijk is waardoor het voor hem onmogelijk zou zijn om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke post te Islamabad. Op de website van Buitenlandse Zaken blijkt echter dat reizen naar de hoofdstad Islamabad niet wordt afgeraden (Algemene veiligheid in Pakistan | FOD Buitenlandse Zaken - Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking (belgium.be)). Verder verwijst betrokkene naar de COVID pandemie en stelt dat hij voor het ogenblik onmogelijk naar Afghanistan/Pakistan kan reizen gezien de sanitaire situatie. Echter, hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat de COVID pandemie een wereldwijd fenomeen is, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België, zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer, een zekere kans op besmetting met zich meebrengt. Betrokkene toont niet aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst of in Pakistan. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat momenteel internationale vluchten niet langer beperkt zijn en dus wereldwijde vluchten terug toegelaten en mogelijk zijn.

Wat betreft de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen bezit om de reis naar zijn herkomstland of naar Pakistan, Islamabad, te maken, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat

betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Betrokkene kan dus geholpen worden bij het vinden van een job in het land van herkomst. Met de verworven inkomsten zou betrokkene de reis naar Islamabad, Pakistan kunnen bekostigen. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen

Wat betreft de bekering tot het christendom van betrokkene, het bijwonen van de religieuze diensten van Jehova's getuigen, het voorgelegde schrijven van de Christelijke Gemeente van Jehova's Getuigen [...] (dd. 04.08.2020), de voorbereiding van betrokkene om gedoopt te worden, de voorgelegde foto's die aantonen dat betrokkene activiteiten zou bijgewoond hebben en de bewering dat betrokkene het passende geloof zou gevonden hebben wat hem onlosmakelijk met België verbonden heeft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet verklaart waarom deze feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormen waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: PTSS en majeur depressieve stoornis wat lichamelijke klachten met zich meebrengt en dat hij maandelijks naar een psychotherapeut gaat en tweemaandelijks op controle gaat bij de psychiater in combinatie met een medicamenteuze behandeling) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). (Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.). Verder blijkt uit de voorgelegde documenten (het attest van Dr. D.K. dd. 15.12.2018, het attest van Dr. V. dd. 20.10.2020 en dd. 12.01.2021, het attest van Dr. C. dd. 06.11.2020, het attest van Dr. W. dd. 11.12.2020, het verslag van de behandelende psycholoog V.D. dd. 19.04.2021, en de voorgeschreven geneesmiddelen dd. 08.02.2021) niet dat het voor betrokkene omwille van zijn medische toestand onmogelijk is om te reizen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Betrokkene beweert dat dit artikel geschonden wordt omdat hij duurzaam en lokaal verankerd is, hij geïntegreerd en werkbereid is, hij een lange asielpprocedure achter de rug heeft, hij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie en hij kampt met PTSS waarvoor hij in België wordt behandeld. Betrokkene dient echter zijn bewering, dat dit artikel bij terugkeer wordt geschaad, te staven met een begin van bewijs en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aangeeft dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene een privéleven heeft uitgebouwd in België en dat hij een sociaal netwerk heeft uitgebouwd, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de

zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Afghanistan uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Wat betreft zijn bekering tot het christendom toont betrokkene niet aan waarom dit een tijdelijke terugkeer in de weg staat. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de RVV het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 4 en 7 van het Handvest. Het Handvest zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C- 617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht, niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Betrokkene verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ter staving verwijst hij hiervoor naar een rapport van de UNHCR van augustus 2021 waarin positie wordt ingenomen omtrent de terugkeer naar Afghanistan. Echter, deze verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke omstandigheden. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van een onveilige situatie, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt slachtoffer te worden van de onveilige situatie aldaar. We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsverovering door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De algemene veiligheidssituatie in Afghanistan kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene legt daarnaast ook een werkbepoofe dd. 18.01.2021 voor een job in België voor en een schrijven van een maatschappelijk werker van het OCMW die stelt dat betrokkene beschikt over de competenties om op de reguliere arbeidsmarkt te kunnen worden ingezet. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machting tot verblijf aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige geweekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene verwijst in dit kader naar de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn geweekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Ook de loutere vermelding van de schending van het nondiscriminatiebeginsel en art. 10 en art. 11 van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben.

Betrokkene verwijst verder naar het arrest nr. 122 728 dd. 18.04.2014 van de RVV. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) is met deze waaraan hij refereert.

De overige aangehaalde elementen (Zijn langdurig ononderbroken verblijf in België sinds 28.08.2015, zijn sterke integratie, zijn werkbereidheid, zijn duurzame en lokale verankering, de gevolgde Franse taallessen, de getuigenissen van vrienden en kennissen, de voorgelegde bewijzen van verblijf in het Rijk sinds aankomst, het ontvangstbewijs van maatschappelijke dienstverlening dd. 06.11.2019, de informatieformulieren mbt medische hulp) verantwoorden niet dat de aanvraag om machting tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In zijn enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

"[...]"

De verzoeker verwijst naar het feit dat hij in zijn aanvraag meermaals vermeldt dat hij in België bekeerd is tot het Christendom.

Daarnaast maakte de verzoeker op datum van 26.09.2022 een aanvulling over aan de verwerende partij (zie stuk 3) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat hij als Getuige van Jehova in Afghanistan ernstig gevaar loopt:

"Mijn cliënt wenst zijn integratie en bekering verder aan te tonen door bijkomende geloofsbrieven voor te leggen.

Uit de verklaring van Jehovah's Getuigen [...] d.d. 07.07.2022 blijkt dat de verzoeker zich op 23.05.2021 heeft laten dopen:

"Wij bevestigen hierbij dat de heer S.A. sinds februari 2018 geregeld tweemaal per week de religieuze diensten van Jehovah's getuigen heeft bijgewoond. Sinds mei 2020 is hij ook een door ons goedgekeurd prediker of evangelist, en neemt hij deel aan het Wereldwijde Openbare Bijbels onderwijsingswerk waarvoor Jehovah's Getuigen bekend staan. De heer A. heeft zijn toewijding openbaar gesymboliseerd door middel van de christelijke waterdoop op 23/05/2021. Deze beslissing werd niet in een emotionele opwelling gedaan, en wij bevestigen dat hij gedurende de voorbije 2 ½ jaar niet alleen de geloofsovertuiging van Jehovah's Getuigen heeft bestudeerd, maar deze overtuiging nu ook met anderen deelt. De religieuze activiteiten van Jehovah's Getuigen zijn in Afghanistan verboden. Jehovah's Getuigen kunnen er hun vergaderingen niet houden, het wordt het niet toegestaan hun religieuze lectuur te importeren, en hun leven is er zelfs in gevaar. Personen die zich identificeren als Getuigen van Jehovah verkeren in Afghanistan in gevaar voor hun leven."
(zie stuk 27)

[...]

De heer T. en mevrouw J. schrijven op datum van 23.07.2022 stellen dat de motivatie achter de bekering oprecht is en dat de verzoeker dit proces voorbeeldig heeft afgelegd. Het is bij de Getuigen van Jehova niet mogelijk om zich snel te bekeren. De verzoeker is sinds 11/2017 aanwezig op de vergaderingen. Daarnaast is hij voor veel van zijn zogenaamde Afghaanse vrienden een ongelovige geworden waardoor ze niet meer met hem willen omgaan. De verzoeker wenst zijn Nederlands te verbeteren, te werken en op een positieve wijze bij te dragen aan onze maatschappij.

Bovenstaande omstandigheden maken een buitengewone omstandigheid in hoofde van de verzoeker uit."

De verwerende partij heeft bevestigd dat zij deze aanvulling ontvangen hebben. Het is duidelijk dat verschillende leden van de Getuigen van Jehovah's verklaren dat de verzoeker in Afghanistan gevaar loopt omwille van het feit dat hij bekeerd is tot de getuigen van Jehovah's. Hij is bovendien gedoopt en erkend als een evangelist. Hierdoor zal hij bij terugkeer naar Afghanistan zijn geloofsovertuiging niet verborgen kunnen houden.

Het mag duidelijk zijn dat met deze elementen geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing.

Het is onbegrijpelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat het onduidelijk is hoe de bekering van de verzoeker tot het Christendom een buitengewone omstandigheid kan zijn.

Het mag duidelijk zijn dat met dit element aldus wel degelijk had moeten worden rekening gehouden worden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Deze vaststelling maakt het immers voor verzoeker per definitie bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk, om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, zonder blootgesteld te worden aan onmenselijke behandelingen."

2.2. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet in op dit middelonderdeel.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken, die hij meent te kunnen maken, kunnen staven. Bovendien zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de elementen die hij had aangehaald in zijn actualisatie van 26 september 2022, met name dat verschillende leden van de Getuigen van Jehovah's verklaren dat de verzoeker in Afghanistan gevaar loopt omwille van het feit dat hij bekeerd is tot de getuigen van Jehovah's, dat hij gedoopt is en erkend is als een evangelist. Verzoeker betoogt dat hij hierdoor bij terugkeer naar Afghanistan zijn geloofsovertuiging niet verborgen zal kunnen houden. Hij vindt het onbegrijpelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat het onduidelijk is hoe de bekering van de verzoeker tot het Christendom een buitengewone omstandigheid kan zijn.

De verwerende partij motiveert aangaande verzoekers bekering als volgt in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de bekering tot het christendom van betrokkene, het bijwonen van de religieuze diensten van Jehova's getuigen, het voorgelegde schrijven van de Christelijke Gemeente van Jehova's Getuigen [...] (dd. 04.08.2020), de voorbereiding van betrokkene om gedoopt te worden, de voorgelegde foto's die aantonen dat betrokkene activiteiten zou bijgewoond hebben en de bewering dat betrokkene het

passende geloof zou gevonden hebben wat hem onlosmakelijk met België verbonden heeft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet verklaart waarom deze feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormen waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."

De Raad stelt vast dat de actualisatie waarnaar verzoeker verwijst niet staat vermeld op de bestreden beslissing. Verzoeker maakt echter aannemelijk dat hij op 26 september 2022 een actualisatie van zijn aanvraag aan de verwerende partij heeft bezorgd. Dit blijkt uit het mailverkeer dat is gevoegd bij het verzoekschrift, en meer in het bijzonder de automatische ontvangstbevestiging vanwege de dienst "Dex 9bisComplement -Aanvulling", waarin wordt meegedeeld dat het bericht goed ontvangen werd en dat de informatie aan het dossier van de betrokkene zal worden toegevoegd. Eén en ander wordt overigens niet betwist door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen. De Raad stelt vast dat verzoeker in deze actualisatie het volgende heeft gesteld:

"(...)

Mijn cliënt wenst zijn integratie en bekering verder aan te tonen door bijkomende geloofsbrieven voor te leggen.

Uit de verklaring van Jehovah's Getuigen [...] cl.cl; 07.07.2022 blijkt dat de verzoeker zicht op 23.05.2021 heeft laten dopen:

"Wij bevestigen hierbij dat de heer S.A. sinds Februari 2018 geregeld tweemaal per week de religieuze diensten van Jehovah's getuigen heeft bijgewoond. Sinds Mei 2020 is hij ook een door ons goedgekeurd prediker of evangelist, en neemt hij deel aan het Wereldwijde Openbare Bijbels onderwijsingswerk waarvoor Jehovah's Getuigen bekend staan.

De heer A. heeft zijn toewijding openbaar gesymboliseerd door middel van de christelijke waterdoop op 23/05/2021. Deze beslissing werd niet in een emotionele opwelling gedaan, en wij bevestigen dat hij gedurende de voorbije 2 ½ jaar niet alleen de geloofsovertuiging van Jehovah's Getuigen heeft bestudeerd, maar deze overtuiging nu ook met anderen deelt.

De religieuze activiteiten van Jehovah's Getuigen zijn in Afghanistan verboden. Jehovah's Getuigen kunnen er hun vergaderingen niet houden, het wordt hen niet toegestaan hun religieuze lectuur te importeren, en hun leven is er zelfs in gevaar. Personen die zich identificeren als Getuigen van Jehovah verkeren in Afghanistan in gevaar voor hun leven."

(zie stuk 27)

Uit de verklaring van de heer J.V.E. d.d. 24.07.2022 blijkt dat de verzoeker zich op 23.05.2021 heeft laten dopen en dat hij leeft zoals de Getuigen Van Jehovah. Hij schrijft nog dat de verzoeker zelfstandig zijn leven wenst uit te bouwen (zie stuk 28).

De heer V.F. en mevrouw C. wijzen in hun schrijven d.d. 19.07.2022 dat de verzoeker zelfs door andere Afghanen in België als afvallige' wordt gezien en bedreigingen heeft ontvangen. Zij stellen dat hij geenszins kan terugkeren naar Afghanistan (zie stuk 29).

De verzoeker legt ook een brief voor van Jehovah's Witnessess World Headquarters waarin de situatie van Getuigen van Jehovah in Afghanistan wordt geschetst (zie stuk 30).

De heer C. en mevrouw S. bewonderen in hun schrijven d.d. 22.07.2022 de moed van de verzoeker en zijn zeer blij met het feit dat hij zich heeft laten dopen (zie stuk 31).

Mevrouw K.B. schrijft op datum van 16.07.2022 dat de verzoeker de verzoeker zijn best doet om Nederlands te spreken, zich verder wenst te integreren en al 7 jaar als een goede burger in België verblijft (zie stuk 32).

De heer T. en mevrouw J. schrijven op datum van 23.07.2022 stellen dat de motivatie achter de bekering oprecht is en dat de verzoeker dit proces voorbeeldig heeft afgelegd. Het is bij de Getuigen van Jehova niet mogelijk om zich snel te bekeren. De verzoeker is sinds 11/2017 aanwezig op de vergaderingen. Daarnaast is hij voor veel van zijn zogenaamde Afghaanse vrienden een ongelovige geworden waardoor ze niet meer met hem willen omgaan. De verzoeker wenst zijn Nederlands te verbeteren, te werken en op een positieve wijze bij te dragen aan onze maatschappij.

Bovenstaande omstandigheden maken een buitengewone omstandigheid in hoofde van de verzoeker uit.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in deze actualisatie dus wel degelijk heeft verwezen naar de problemen die hij, als getuige van Jehova, zou kunnen ondervinden bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Nu niet blijkt dat rekening werd gehouden met deze informatie, kan verzoeker worden bijgetreden waar hij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft vastgesteld dat hij niet verklaart waarom zijn bekering op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

2.4. Het enig middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS